

(Elisabeth Bruun Olesen)

den på edb-området og derfor må købe den hos private firmaer til meget højere priser. Og hvordan vil man sikre sig imod, at de følsomme registre ligger og roder rundt hos private firmaer? Hvis ministeren ikke vil svare nu, må vi se, om vi kan få det frem under udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Det bliver mere og mere klart for mig, hvorfor forhandlingerne er gået i hårdknude, når jeg hører, hvad arbejdsministeren kan udlede af, hvad der bliver sagt.

Jeg præciserede meget klart, at vi ikke vil blande os i lønniveauet, lønfastsættelsen, for PROSA-folkene; vi har alene refereret til den problematik, som der har stået side op og side ned om i dagspressen. Jeg kan altså godt forstå, at sagen er gået i hårdknude, og når regeringen er så glad for konsulentfirmaer, kunne det være, man skulle have et konsulentfirma til at forhandle disse ting, så man kunne nå frem til nogle ordentlige resultater.

Jeg synes også, det er meget karakteristisk, at vi ikke kan få svar på, hvordan det stiller sig med de lockoutområder, de 400, som regeringen har sendt ud i lockout. Hvilken betydning har det fået for, at man nu er i denne kaossituation?

Så spurgte vi også om, hvilke tanker regeringen havde gjort sig ved at sige nej til mæglingsforliget. Jeg bliver nødt til at spørge på en anden måde, når arbejdsministeren henviser til § 13 i forligsmandsloven. Er det sådan, at man kun har tænkt ovre i forligsinstitutionen? Har man ikke tænkt på andre tidspunkter? For hvis man kun har tænkt derovre, kan jeg også godt forstå, at det er gået, som det er gået.

Til slut vil jeg spørge: når arbejdsministeren nu siger, at man ønsker resultater ved frie forhandlinger, er det så sådan, at arbejdsministeren og regeringen vil være med til at skabe en mulighed for frie forhandlinger for at få løst denne konflikt? Vi skal jo være her til fredag, og så kunne det være, at den kunne løses inden fredag af de parter, som har del i dette. Var det en idé med frie forhandlinger?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 252:

Forslag til lov om fastsættelse af vilkår for speciallægehjælp m.v. efter lov om offentlig sygesikring.

Af indenrigsministeren (Enggaard).
(Fremsat 18/8 87).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Henning Rasmussen (S):

Det er for Socialdemokratiet et afgørende princip, at det alene er det syge menneskes behov for behandling og pleje, der bestemmer, hvor, hvordan og hvornår den nødvendige behandling skal gives. Vi har altid vendt os stærkt imod større brugerbetaling og nye brugerbetalinger i vort sundhedssystem. Vi har sagt nej til denne regerings forslag om receptafgift, om betaling for bestemte behandlinger på vore sygehuse, om lavere medicintilskud, om betaling for besøg hos læge, om højere patientbetaling for tandpleje og en del andet.

Der skal efter vor bestemte opfattelse ikke tages penge med, når man er nødt til at gå til læge for at blive behandlet. Det må aldrig blive pengepungens størrelse, der afgør, om et sygt menneske får den nødvendige behandling eller ej.

Vi har derfor hele tiden fundet det uacceptabelt, at vi siden den 1. april i år – i næsten fem måneder – rent faktisk har haft brugerbetaling på det store område, hvor privatpraktiserende speciallæger virker. I de måneder har titusinder af syge mennesker skullet betale for at få den nødvendige behandling. Det er uacceptabelt.

[Henning Rasmussen]

Vi har derfor adskillige gange i skrift og i tale henstillet til regeringen, at den gjorde en alvorlig indsats for at få den meget belastende konflikt bragt til ophør. Bl.a. har Socialdemokratiets formand rettet direkte opfordringer til regeringen. Men regeringen har ladet stå til.

Det var bestemt heller ikke regeringens hensigt, at vi i dag skulle behandle et lovforslag, der fjerner den brugerbetaling, vi nu har haft i næsten fem måneder. Nej, vi måtte igen i går sige til regeringen, at nu skal vi have ordnede forhold, nu skal de syge ikke længere have penge med, når de går til speciallæge. Vi måtte også sige, at hvis regeringen ikke fremsatte forslaget, gjorde vi det selv. Så fik man travlt. Man var klar over, at befolkningen kræver handling, og valget var jo besluttet. Lige pludselig gik det op for statsministeren, at det kunne blive svært at forklare, hvorfor man griber ind over for lønmodtagere, men ikke har lyst til at gribe ind over for selvstændige i private erhverv.

Jeg synes også, det skal nævnes, at store grupper af privatpraktiserende speciallæger, bl.a. vore øre-, næse- og halslæger, har været meget kede af konflikten lige fra starten. De ville meget gerne have haft konflikten afsluttet for længst, hvis de havde kunnet få lov af deres stridslystne kolleger inden for andre specialer.

Jeg synes i øvrigt, at det er næsten en utrolig provokation over for befolkningen og over for lovgivningen, at øjenlægenes fraktion støttet af sin hovedorganisation i går meddelte, at man med øjeblikkelig virkning forlangte, at alle øjenlæger skulle kræve betaling af patienter efter et helt nyt takstsystem og til forhøjede takster. Det var uklogt, og det skal sent blive glemt.

Vi har som nævnt presset meget på for at få rimelige forhold for de syge på dette vigtige område. Vi er derfor også parate til at støtte et lovforslag, der løser problemet. Vi har haft meget kort tid til at studere det foreliggende lovforslag, også kortere tid, end rimeligt er. Vi havde egentlig regnet med, at vi som aftalt havde kunnet få forslaget tidligt i morges; det var jo dog os, der havde bedt om at få det udarbejdet. Men det ville man ikke, det var forbeholdt regeringspartierne. End ikke den sædvanlige tekniske assistance til udarbejdelse af vort eget lovforslag kunne

vi få. Den kunne vi kun få, hvis regeringen ikke ønskede at fremsætte et forslag selv.

Jeg synes, at regeringen udmærket i en sag af denne art, hvor vi trods alt et langt stykke vej har fælles interesser, kunne have været mere åben og forhandlingsvenlig, men køligheden hænger helt åbenbart sammen med, at regeringen indtil i går – eller rettere indtil i formiddags – har været meget afvisende over for et indgreb.

Vi vil under udvalgsarbejdet se nærmere på lovforslaget og stille en række spørgsmål. Vi vil bl.a. gerne have vurderet, om det vil være rigtigt at lade problemerne ved at finde en måde at bremse en uønsket udgiftsstigning på afgøre i et paritetisk nævn med en opmand. Det har jo vist sig, at den model, der er i den nuværende lov og det nuværende lovforslag, hvor man skal optage forhandlinger om at få bremset udgiftsstigningen, hvis realvæksten bliver større end 1 pct. om året, ikke er effektiv, og derfor er det rimeligt under udvalgsarbejdet at efterlyse mere effektive metoder til at sikre mod en for voldsom stigning i ressourceforbruget, en stigning, der klart ligger ud over, hvad der skyldes nye opgaver, ændringer i befolkningssammensætningen, og hvad der ellers kan berettige til, at ressourceforbruget stiger.

Med disse bemærkninger kan vi tilsige en rimelig hurtig udvalgsbehandling, men sagen skal have en rimelig behandling.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg går ikke ud fra, at jeg skal forstå hr. Henning Rasmussen sådan, at han ikke mener, der er tid nok til at behandle dette forslag. Nu er det jo sådan, at hr. Henning Rasmussen som formand for kommunaludvalget vil have stor indflydelse på, hvor lang tid vi skal bruge i udvalget, og vi vil gerne medvirke til, at der bliver tid til en grundig udvalgsbehandling.

Jeg skal på den konservative gruppes vegne – næppe overraskende – tilkendegive, at vi kan tilslutte os indenrigsministerens forslag vedrørende fastsættelse af speciallægernes honorarer.

Fra den 31. marts og de følgende måneder, hvor der ikke har været nogen overenskomst, har der været en lang række ulemper for patienterne af både praktisk og økonomisk karakter. Det alvorligste, mener jeg, har

[Karen Højte Jensen]

været, at gruppe 1-medlemmer har måttet erlægge – og det finder jeg helt urimeligt – en egenbetaling. Jeg vil gerne påpege, at det er vi imod.

Der har været utryghed hos patienterne og også en vis forvirring.

Baggrunden for, at forhandlingerne mellem SFU og Foreningen af Speciallæger brød sammen, var, at FAS ikke ville acceptere en økonomisk rammestyrt af sygesikringsudgifterne til speciallægehjælp.

Der må naturligvis være en bremseklods, så sygesikringsudgifterne ikke løber løbsk. Amterne har efter vores opfattelse krav på at have et styringsredskab. Efter den sidste overenskomst måtte realvæksten til bl.a. speciallægehjælp ikke overstige 1 pct. pr. år i årene 1985 og 1986. Hvis realvæksten alligevel steg mere, skulle der forhandles med henblik på gennemførelse af ændringer i overenskomsterne, der ophæver den del af udgiftsstigningen, der overstiger 1 pct., og som ikke hidrører fra nye opgaver, som pålægges speciallægerne. Vi kender alle situationen: overskridelserne har været voldsomme, 22,8 mill. kr. i 1985 og 46,2 mill. kr. i 1986. Og der er ikke som forudsat aftalt udgiftsdæmpende foranstaltninger.

Når vi finder det relevant nu, ligesom Socialdemokratiet, at tage et initiativ til at få standset konflikten, skal det i høj grad ses i lyset af, at provinsøjnlægerne netop i går fastsatte nye regler for beskrivelse og honorering af ydelserne, og dette skete helt uden forhandling med sygesikringens forhandlingsudvalg. En konsekvens af disse nye regler vil være, at en række øjenlægeydelser falder uden for gældende tilskudsregler til stor gene for patienterne. Faktisk kan patienterne blive afkrævet ganske betydelige beløb for en behandling, og det må vi vende os imod.

Hovedelementet i indenrigsministerens forslag er set ud fra en samfundsmæssig synsvinkel, at der sker en neutralisering af den overskridelse af den lovbestemte realvækstramme, som er konstateret for 1986, ligesom amterne får den ønskede rammestyringsmulighed. Jeg mener, at amterne med forslaget får et helt nødvendigt redskab til at holde sygesikringsudgifterne i ave.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Fru Karen Højte Jensen gjorde en bemærkning uden for manuskriptet og mindede mig som formand for kommunaludvalget om, at jeg havde en væsentlig indflydelse på udvalgsarbejdet. Det ved jeg aldeles udmærket. Når jeg gjorde den bemærkning, at vi skal have rimelig tid, hænger det sammen med, at lovforslaget er blevet besluttet fremst i formiddags kl. 10.30, og de organisationer, der ønsker foretræde for udvalget, skal have mulighed derfor. Det var det, der lå bagved, og ikke noget som helst andet.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Speciallægerne er af stor betydning i hele vores sundhedssektor set med patienternes øjne. Netop uden for meget bureaukrati, uden et uoverskueligt antal forskellige behandlere kan man få en behandling på et højt kvalificeret niveau.

En række indgreb, som i dag bliver udført på hospitaler, bliver i et vist omfang også udført hos speciallægerne, men der er vist ingen tvivl om, at der i langt højere grad ude i amterne burde gøres en indsats for at få flyttet en række opgaver fra hospital til speciallæger, en række opgaver, som de i et vist omfang udfører i dag, men som givetvis kan udføres i et større omfang. Det vil være opgaver, som ikke vil være de samme til alle tider. Det, man kunne sige i disse år kunne være en god ting at få overført fra hospitaler til speciallæge, er åreknudeoperationer, knæoperationer, grå stær osv. Det kunne jo være fristende at gøre det udelukkende med henblik på at nedbringe ventetiderne, og netop også med det som overskrift kunne det være en god anledning til i højere grad at inddrage speciallægerne inden for nogle af disse områder. Men også som en mere permanent ordning af hensyn til patienterne burde speciallægerne faktisk have en mere central placering i forhold til hospitalerne, end de har i dag.

Derfor er vi i Venstre glade for, at det foreliggende lovforslag fra indenrigsministeren ikke forhindrer overførsel af nye opgaver til speciallægerne, så selv om der til en vis grad med lovforslaget er tale om en fastlåsning, er der altså ikke inden for dette område tale om, at man forhindrer en overførsel af nye opgaver.

[Elsebeth Kock-Petersen]

Vi håber i Venstre, at parterne efterhånden i det hele taget får aftalt nogle mere fleksible ordninger til gavn for patienterne.

Vi kan fra Venstres side støtte lovforslaget ikke alene med henblik på at få stoppet konflikten, men som sagt også med henblik på, at parterne kan komme ind i drøftelser om en ændret struktur.

Agerschou (SF):

Det er ikke med regeringens gode vilje, Folketinget behandler forslaget om at standse speciallægekonflikten. Med vold og magt skulle Folketinget indkaldes for at behandle PROSA-konflikten, der handler om edb, moms og skatter, mens den konflikt, der drejer sig om folk, der er syge, ingen interesse havde. Kun ved pression og ved at vride armen om er det lykkedes at få regeringen til at fremsætte forslag om også at standse speciallægekonflikten. Det fortæller noget om den konservative regerings prioriteringer.

Vi har en stærk fornemmelse af, at speciallægekonflikten var regeringen faktisk godt tilfreds med og nærede ikke noget ønske om at løse. Den var belejlig, fordi den kunne medvirke til at indføre brugerbetaling på sundhedsområdet ad bagdøren. Det lykkedes ikke i denne omgang, men vi er såmænd sikre på, at en konservativ regering vil forsøge én gang til, hvis vi skulle være så uheldige at have den samme regering også efter valget.

Forslaget betyder, at de aftaler, der var gældende indtil den 31. marts 1987, videreføres. Når denne dato fastlægges, ser det ud til, at overskridelsen af den lovbestemte ramme for 1986 bliver neutraliseret. Samtidig fastholdes det, at realvæksten ikke må blive på mere end én pct. pr. år.

Desuden fastholdes det – og det er vigtigt for SF – at lovforslaget ikke er en hindring for en ændring af hele ydelsessystemet.

Efter SFs opfattelse burde ethvert profitmotiv fjernes fra sundhedsområdet. Vi mener, at en påkrævet stærkere prioritering af det sygdomsforebyggende sundhedsarbejde må betyde en afskaffelse af sundhedsområdet som marked for private erhvervsdrivende som f.eks. speciallægerne. Det drejer lovforslaget sig ikke om, og derfor bliver de grundlæggende problemer i hele sygesikringssystemet ikke løst.

For os er det imidlertid vigtigt, at brugerbetaling på sundhedsområdet ikke bliver listet ind, det er vigtigt, at folk kan komme til speciallæge uden at skulle skele til pengepungen først, og det er vigtigt, at lovforslaget, hvis det vedtages, ikke modvirker, at speciallægeordningen kan blive lavet helt om – det sidste mener vi faktisk er nødvendigt.

Derfor vil SF se positivt på forslaget under udvalgsarbejdet. Enkelte vil måske undre sig over, at SF kan medvirke til dette indgreb, når vi klart er imod det indgreb, der blev behandlet lige før. Det hænger sammen med, at vi ikke betragter aftalen med speciallægerne som en egentlig overenskomst. Der er med andre ord ikke tale om et indgreb i forbindelse med forhandlinger på arbejdsmarkedet, men bare om en regulering af aftaler indgået med private erhvervsdrivende.

Ole Vig Jensen (RV):

Tanken om, at man også skulle foretage et indgreb på speciallægeområdet, er ikke groet i Det Radikale Venstres have. Problemerne og indgrebet her adskiller sig jo væsentligt fra de indgreb, vi i øvrigt har foretaget på arbejdsmarkedet gennem en periode. Men vi har forstået, at man i Socialdemokratiet har haft et stærkt ønske om at få bragt denne konflikt til ophør, og jeg skal da også på mit partis vegne medgive, at konflikten efterhånden har haft så uheldige konsekvenser, at det ville være uacceptabelt med en fortsættelse. Der har ikke været tale om nogen arbejdsnedlæggelse, og der har heller ikke været tale om, at liv og helbred stod på spil, men det har været klart utilfredsstillende som sagt af andre ordførere, at gruppe 1-forsikrede har været henvist til fuld egenbetaling, og det har i hvert fald skabt og ville skabe betydelige problemer, hvis den seneste optrapning, hvor der slet ikke ville være tale om nogen form for refusion i forbindelse med visse ydelser, skulle blive en realitet. Det ville vi heller ikke kunne acceptere, og det er da også grunden til, at vi finder det rigtigt, at der nu er fremsat et sådant forslag. Vi er indstillet på at støtte det, men vi er da også interesseret i under udvalgsarbejdet at dykke lidt dybere ned i problemerne. Alle ved jo, at der her er tale om teknisk komplicerede ting, det er et uigennemsigtigt område med de mange forskellige specialer og de mange aftaler, der

[Ole Vig Jensen]

findes på området. Men medmindre der dukker særlige forhold op under det videre udvalgsarbejde, er vi som sagt indstillet på at støtte forslaget.

Vi lægger i øvrigt vægt på, at regeringen har valgt i forbindelse med denne noget stramme løsning også at åbne mulighed for, at i den udstrækning, hvor der bliver tale om en forøgelse af realvæksten ud over den ene procent, kan parterne forhandle sig til en fornuftig løsning af de problemer, som det medfører at dæmpe en sådan vækst.

Vi går altså til udvalgsarbejdet med en positiv indstilling og vil støtte forslaget videre frem.

Arne Melchior (CD):

Jeg skal tillade mig at henvise til de yderst fyldstgørende bemærkninger, som ledsager dette lovforslag. Jeg finder ikke grund til at gentage argumenterne eller fremstille omstændighederne på min egen måde.

På vegne af Kristeligt Folkepartis ordfører, hr. Steffensen, som er forhindret i at være til stede, og på CDs vegne skal jeg tilsige støtte til lovforslaget. Der er ingen af vore to partier, der vil medvirke til at vanskeliggøre, endsige forsinke gennemførelsen af dette udmærkede og absolut nødvendige lovforslag.

Jeg skal så kun knytte den politiske kommentar til, at det er festligt på sådan en eftermiddag i to debatter at blive opmærksom på, at Socialdemokratiet om den ene konflikts afslutning faktisk ligeud sagde, at det kunne være sket og burde være sket for længe siden. Den anden konflikt har man direkte opfordret til at søge standset. Det er ingen bebrejdelse, ingen kritik over for Socialdemokratiet, men det er behageligt at se, at Socialdemokratiet vedstår gerninger, det selv har gjort, medens det var i regeringsstilling. Det må være tilfredsstillende både for dette hus og for befolkningen at vide, hvor bredt flertallet er bag ved dispositioner af denne art, nemlig når det er vigtigt nok som i disse to og visse andre tilfælde.

Dohrmann (FP):

Ud fra den opfattelse, at det er helt forkert, at patienterne skal lide under en konflikt, kan Fremskridtspartiet også støtte det foreliggende forslag.

Jeg vil godt tilføje – det kan måske være ligeegyldigt nu – at det vel er en fejl fra regeringens side, at Folketinget ikke blev indkaldt også til at behandle den her sag. Det hører til de forholdsvis sjældne begivenheder, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige tak til Socialdemokratiet, for det er helt rigtigt deres fortjeneste, at Folketinget nu behandler også denne sag. Ellers var den ikke kommet igennem.

Vi er overordentlig tilfredse med, at konflikten nu bliver bragt til ophør, og at patienterne ikke længere skal undgælde, og derfor vil vi som sagt støtte lovforslaget.

Tinning (VS):

I det gamle Kina havde man det sådan, at man selvfølgelig betalte sin læge, så længe man var rask, fordi man mente, at det var lægens opgave at hjælpe én til at holde sig rask. Men i det øjeblik man blev syg, faldt der ikke flere penge, fordi en læge, der ikke kan finde ud af at hjælpe sin patient til at holde sig rask, selvfølgelig heller ikke har fortjent sine penge.

Vi har desværre fået indrettet os lige nøjagtig modsat herhjemme, især med hensyn til speciallægerne: jo mere de behandler, og jo mere sygdom der er, jo flere kroner scorer de, og der er alt for mange speciallæger, der scorer alt for mange kroner.

Vi har sagt før, at vi meget gerne så, at man lagde hele systemet om, sådan at speciallægerne blev offentligt ansat, og sådan at der blev meget mere kontrol med, hvordan det system fungerer, og vi blev fri for de historier, vi jo kender om speciallægen, der går en time rundt et eller andet sted og lige laver lidt på hospitalet, og så går han hjem til privat praksis og scorer en hel del kroner oveni.

Det her forslag handler, som hr. Agereschou har været inde på, ikke om at lægge systemet om eller at foretage sig noget grundlæggende fornuftigt. Det ville også være ret overraskende, al den stund det jo kommer fra indenrigsministeren. Det handler i det mindste om at få stoppet den konflikt, som kører, og som betyder, at brugerbetalingen, altså det, at man skal have pungen op af lommen, når man kommer til speciallæge, er godt på vej ind ad bagdøren. Vi er meget tilfredse med, at vi får stoppet tendenserne til, at man skal betale, når man er hos lægen,

[Tinning]

så længe man er syg, og vil derfor, som det hedder herinde, se positivt på sagen under det kommende udvalgsarbejde.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg er i den situation, at jeg kan takke samtlige ordførere for tilslutning, bogstaveligt talt fra A til Z. Det er ikke så sædvanligt, men det er jo også det sidste forslag, som behandles inden valget, og det er måske i virkeligheden et meget godt udtryk.

Selve lovforslagets udgangspunkt er jo, at honorarerne skal være, som de var gældende efter overenskomsterne pr. 31. marts 1987. Vi skal erindre, at der jo var realvækstrammer i forlængelsesloven fra marts 1985. Her er rammen overskredet med 46 mill. kr. i 1986, og det beløb svarer til den manglende indtægtsfremskud, som speciallægerne vil mærke som følge af den manglende regulering pr. 1. april 1987. Der er altså en nær forbindelse mellem den tidligere lovgivning på området og dette forslag.

Jeg vil gerne understrege, at regeringen med dette forslag har vist, at man gerne ser, at der i den periode, som kommer, kan forhandles om fornyelser og moderniseringer af overenskomsterne. Det er også understreget i bemærkningerne til forslaget § 4.

Jeg synes, det er vigtigt at erkende, at ikke alt er hensigtsmæssigt, som det er, at der her og dér er ting, som måske har levet for længe og ikke er praktiske, hverken for patienten eller for lægen.

Det gælder også til en vis grad for øjenlægenes forhold, sådan som de er draget med ind i debatten i forbindelse med baggrunden for forslaget her.

Med forslaget er det markeret, at indpassningen af nye ydelser i overenskomstsyste-
met er et forhandlingsanliggende, sådan som det også var forudset i sygesikringsloven. Regeringen har ikke kunnet acceptere, at enkelte organisationer tager sig selv til rette på helhedens bekostning. Det er nødvendigt, at det offentlige har indflydelse på indholdet i speciallægepraksis, hvis sundhedsvæsenets ydelser skal kunne samordnes.

Jeg har ikke mange bemærkninger til ordførerne, og der er heller ikke stillet konkrete spørgsmål til mig i forbindelse med denne debat. Jeg hæftede mig lidt ved hr. Ager-schou fra Socialistisk Folkeparti, som lige-

som måtte slå en krølle på sig selv og finde frem til en nærmere definition af den ene og den anden slags overenskomst og sondre meget tydeligt imellem kollektive overenskomster på arbejdsmarkedet og aftaler om ydelser. Jeg er ikke uenig i denne sondring, men det er naturligvis politisk interessant at se, at det har været nødvendigt for Socialistisk Folkeparti i denne sammenhæng ikke alene at se på baggrund og behov, men også at anlægge definitioner med hensyn til, hvilken stillingtagen man ud fra en ideologisk betragtning var i stand til at gå ind i. Jeg takker ikke desto mindre hr. Ager-schou for tilslutningen til forslaget. Det var mere, end jeg egentlig havde ventet.

Vi er altså i den situation, at vi nu kan konstatere, at der i hvert fald i princippet er tilkendegivet en positiv holdning til forslaget af alle partiernes ordførere, og det takker jeg for.

Der kan naturligvis være enkeltheder i forslaget, som ikke er opklaret gennem forslaget tekst, ligesom der kan dukke andre problemer op, og det skal vi naturligvis have tid til at belyse, sådan som vi sædvanligt gør det i forbindelse med et gedigent udvalgsarbejde her i huset. Jeg vil gerne erklære mig parat til at bidrage alt det, jeg kan, med hensyn til yderligere opklaring omkring forslaget, sådan som udvalget måtte ønske det.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Indenrigsministeren indledede med at sige, at det var egentlig ganske sjældent, at et lovforslag af den art mødte enstemmig tilslutning i Folketinget. Det er egentlig også bemærkelsesværdigt, og derfor er det fristende at spørge indenrigsministeren: hvad er så grunden til, at regeringen ikke af sig selv har fremsat det lovforslag? Hvad er grunden til, at man, som det blev sagt, måtte have vredet armen om for at fremsætte det lovforslag?

Jeg venter egentlig ikke noget svar, men der må jo være en årsag til det. Det var tilsyneladende så rigtigt, men vi skulle altså presse regeringen til at gøre det rigtige.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Vedrørende Folketingets næste møde kan jeg sige, at der vil tilgå medlemmerne meddelelse om tidspunktet og om dagsordenen så hurtigt, som det er muligt.

Mødet hævet kl. 17.40

Meddelelser fra formanden: